

Over het traktement dat een predikant geniet dient hij inkomstenbelasting te betalen. Dat is een zaak tussen predikant en belastingdienst, waar de kerkelijke gemeente in principe buiten staat. Toch is het verstandig iets te schrijven over de bijzondere fiscale positie van de predikant en de ondersteuning die een kerk daarin kan geven.

Volgens de "Materiële regelingen predikanten" mag een predikant jaarlijks € 550,= declareren voor de inzet van een belastingadviseur. Deze regeling is voor zowel kerk als predikant van belang. Het op correcte wijze afhandelen van fiscale verplichtingen voorkomt problemen met bijvoorbeeld naheffingen of boetes.

Maar is er een rol weggelegd voor de kerk om de inzet van een adviseur te stimuleren? Wij denken van wel. Van belang is namelijk dat een adviseur niet alleen fiscale kennis heeft maar ook op de hoogte is van de specifieke positie van predikanten in dat kader. De fiscale status van de predikant wijkt aanzienlijk af van een werknemer of ondernemer in het bedrijfsleven. Het aangaan van een zakelijke relatie met een externe adviseur biedt tevens voordelen indien achteraf toch discussies met de fiscus ontstaan. Een professioneel adviseur is hier immers op aan te spreken.

Predikant als pseudo-ondernemer

Standaard wordt een predikant door de belastingdienst beschouwd als een pseudo-ondernemer. Zijn inkomen valt onder de Inkomstenbelasting en hij dient zelf voor aangifte zorg te dragen. Een beginnend predikant is wettelijk verplicht om uiterlijk zes maanden nadat hij inkomen is gaan genieten, een voorlopige aangifte bij de belastingdienst aan te vragen. Beter is het om dit direct bij aanvang van de ambtsperiode te doen. Zolang nog geen voorlopige aanslag (die in maandtermijnen betaald mag worden) is ontvangen reserveert de predikant voldoende middelen om de komende aanslag inkomstenbelasting en zorgverzekeringswet te kunnen betalen. Voor de overzichtelijkheid van de administratie en de fiscale afwikkeling is het wenselijk voor het ambt een afzonderlijke bankrekening te hanteren.

Inkomsten:

Als pseudo-ondernemer houdt de predikant een eenvoudige *administratie* bij van *alle* inkomsten: het maandelijks traktement, de vakantietoeslag, preekbeurt- en consulentenvergoedingen en de overige vergoedingen zoals genoemd in de materiële regelingen. Het gaat dan om zaken als de tegemoetkoming zorgverzekeringswet (ZVW), vergoeding van reis-, telefoon- en representatiekosten, vakliteratuur, administratie- en bureaunkosten en studiekosten. Deze inkomsten en vergoedingen vallen onder het zogenaamde beperkte winstbegrip (**R**esultaat uit **O**verige **W**erkzaamheid) en zijn belastbaar in box 1.

Ook het "genot" van vrij wonen wordt als inkomen aangemerkt indien de predikant in een pastorie van de kerk woont.

Uitgaven:

Daarnaast administreert hij *alle* uitgaven, die met de verwerving van het inkomen (= met de uitoefening van het ambt) te maken hebben. Dus: de daadwerkelijk gemaakte kosten voor vervoer, telefoon, vakliteratuur, studie, representatie, administratie, de inrichting van een werkkamer en studieverlof. Die kosten zijn aftrekbaar, als ze met bewijsstukken gestaafd kunnen worden. Voor representatiekosten is de documentatie-eis iets soepeler. Voor eventuele aftrek van kosten voor de werkkamer geldt een

specifieke regeling die situatieafhankelijk is. Voor gebruik van eigen auto is een zorgvuldige kilometeradministratie nodig. Aan de hand daarvan wordt een kostenberekening gemaakt overeenkomstig de fiscale voorschriften daarvoor. De daadwerkelijke autokosten zijn voor de aangifte niet relevant.

Resultatenrekening:

Jaarlijks wordt van alle inkomsten en uitgaven een eenvoudige *resultatenrekening* opgesteld. Daarnaast wordt soms een *balans* opgesteld voor de zaken, die in de vorm van afschrijving in de resultatenrekening voorkomen, bijvoorbeeld een PC en kantoorinrichting. De auto blijft meestal tot het privévermogen behoren en komt daarom niet op de Ambtsbalans voor.

Hierboven werd al genoemd dat het inkomen van een predikant fiscaal wordt aangeduid als “**R**esultaat uit **O**verige **W**erkzaamheid”. Dit betekent dat de predikant als pseudo-ondernemer geen recht heeft op fiscale faciliteiten als zelfstandigenaftrek en oudedagsreserve zoals bij gewone ondernemers wel het geval is.

De pastorie

Zoals hiervoor al kort aangestipt zal de predikant, die een pastorie bewoont, ook de waarde van het genot van vrij wonen moeten opgeven.

De belastingwet schrijft voor dat pseudo-ondernemers die een ambtswoning bewonen, een bijtelling moeten toepassen die gebaseerd is op de WOZ-waarde van de pastorie. Bijgeteld moet worden een jaarlijks vast te stellen percentage van de WOZ-waarde van de pastorie. Afhankelijk van de situatie kan een werkkamer in de pastorie weer tot een aftrekpost leiden.

De pseudo-werknemer-predikant (opting-in)

In de “Materiële regelingen predikanten” is geen rekening gehouden met “opting-in” situaties omdat deze methodiek wordt afgeraden. SKW adviseert alvorens de opting-in constructie toe te passen eerst gedetailleerd fiscaal advies in te winnen om alle consequenties in kaart te brengen. In het algemeen geldt dat er geen doorslaggevende argumenten zijn om voor deze methode te kiezen.

Selecteren van een adviseur

Niet alle belastingadviseurs hebben voldoende kennis van “predikant en fiscus”. Bij het zoeken naar een adviseur is het goed vooraf referenties op te vragen en/of navraag te doen bij Steunpunt Kerkenwerk.